ל) [כמה שנדר לימה בכ"י],
 כ"ל טעמה דאמר מודה הבל כו". ל"ק, ג) [לקמן קב.],
 ד) [לקמן קב.] נזיר מיר,

מ., כ) פיסקא היא. נ"ק, ו) פיסקא היא. נ"ק, ו) נ"ל ואמר. נ"ק, כ) נ"ל מנוה

הוא לבא כו'. נ"ק, ע) ל"ל מרים הוא לבא כו'. נ"ק, ע) נ"ל מודתי. ז"ק, י) נ"ל להביא אף מון המעשר וליהוי כו'. נ"ק, כדיבור ל"ל, נ"ל נתחרט חון כדי דיבור

סגון. ל"ק:, ע) ל"ל מחיטין

הלקוחין ממעשר שני לצורך תודות. ל"ק:, כ) דמביאה

ממעשר שני. צ״ק:, ל) לקמן קד., ק) [נדצ״ל הריני נזיר], ר) [ויקרא זן, ש) צ״ל דכי אמר

שְׁמֵרְ וְשְׁמֵעְתָּ אַת כָּל
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶה אֲשֶׁר אָנכִי
 מצוּר למען ייטב לדּ

נוּוְּבָן ה וְאַלֶּה אָשׁוּ אָתֵּבּ מְצַנֶּוְךְ אָתַרֶּיוּ עַד עולָם כִּי תַעֲשָׁה הַטּוֹב וְהַיָּשֶׁר בְּעינֵי יִיְץ אֱלֹהֶיף: דברים יב כח יִיץ אֱלֹהֶיף: דברים יב כח

) [נדל"ל הריני נזיר], רא ז], ש) ל"ל דכי אמר

עין משפמ גר מצוה

לו א מיי פט"ז מהלכות מעה"ק הלכה טו: לז ב ג מיי שם הלכה יו: לח ד מיי שם פי"ז הלכה יא: לש ה מיי שם הלכה י:

בו נמיי פ"א מהל' נזירות הלכה י:

מוסף רש"י

י הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבלה. גרוגרות ודבלה לא שייכא נהו נזירות (להלן קג.). הריני נזיר מן הגרוגרות וכו' בש"א נזיר. דכיון דלמר הריני טיר חל עליה מירות וכי הדר חל עניה מירות וכי הדר ואמר מן הגרוגרות ומן הדבילה לא אמר כלוס ובה"א איבו נזיר. דכיון דאמר מן הגרוגרות לא שייך שום מירות בגרוגרות

רבינו גרשום תודה מן החולין ולחמה מן . המעשר כיוז דעיקר תודה המעשר שני ולחמה מן החולין יביא. כשאמר: כיון דאמר תודה מן המעשר בפירוש האי דקאמר בתר הכי ולחמה נעשה כאומר הרי עלילחם לפטור תודתו של פלוני באי זה ענין שנדבה מביא לחמה מן החולין אי הכי ברישא נמי . נימא לפטור לחמו של פלוני נימא לפטור לחמו של פלוני באיזה ענין שנדב בין מן החולין בין מן המעשר אכו בעלמא אמרינן סוף מילתא ונקט: אבל לא אמר תודה. אלא לחם אין בופין אותו להביא בלא תודה: ואיידי דבעא למתנא זבח דכופין אותו דלא מיתני ליה איפכא אותו דלא מיתני ליה איפכא כי אמר נסכים בלא זבח דאין כופין דאדם יכול להתנדב נסכים בלא זבח. וכיון דתנא . זבח בלא נסכים תנא נמי זבח כלא נסכים תגא נמי
תודה כלא לחם. והוא הדין
דאפי אסכא כופין דהוף
מילתא נקט: ואמאי כופין
דנדר ופתחו עמו. כלומר יכול
לומר אני הייתי סבור
בלא לחם ועכשו שאיני יכול
שהימי יכול להביא תודה
אח צטור: ופתחו עמו. כמו כלא
לחם ועכשו שאיני יכול
אחא פטור: ופתחו עמו. כמו פתחון פה: תפוש לשון ראשון וכיון דאמר תודה איחייב בתודה ולחמה. ב״ש אומרים נזיר אע"ג דאמר אומרים נזיר אע"ג דאמר גרוגרת ודבש דאינן בנזירות כיון דאמר הריני נזיר הוי נירג במור: אפ" תימא ב"ה ואמאי אינו נדר ופתחו עמו באומר אילו הייתי יודע שאין נודרין בכך לא הייתי נודר אלא כך כראזי: ומאי בריניו אוחו דאמר הא רעי כופין אותו דקאמר הא בעי להביא כראוי: (אי) דקא הדר ביה. דאמר הוא הואיל ולא נדרתי כהוגן איני מביא כופין אותו כיון שגלה דעתו שרצונו היה לדור כראוי: שרצונו היה לדור כראור:
אלא לר יותנן קשיא דהכי
וראי נדר ופתחו עמו הוא
דקאמר לא הייתי נודר כלל
ואמאי כופין אמר לך הא
וראי ב"ש היא: היא
ורדאי ב"ש היא: היא
ורדאי ב"ש המשרות יביא כן כמו שנדר. יביא לא סגיא ד. דלא יביא כאן בתימה קאמר. כלומר יביא מן קאמה. כלומר יביא מן המעשר ולא מן החולין אי מיחי מן החולין תבוא עליו ברכה : רצה יביא מן המעשר אד לא מן החולין: אני אומר אפי מחטין הלקוחות במעות מעשר שני לא יביא במעות מעשר שני לא יביא בחיטין הלקוחות במעות בחיטין הלקוחות במעות במשר מעשר הלא במעשר שני לא ניא בחיטין הלקוחות במעות מעשר שני לא מדה יביא מעשר שני לא מדה יביא מעשר שני לאם מדה יביא !! :מעשר שני לשם תודה יביא אימא טעמא דידך מהיכא קא ילפת לה התודה דיכול להביא מחיטין הלקוחות במעות מעשר שני משלמים

תודה מן החולין ולחמה מן המעשר יביא היא ולחמה מן החולין. ש) דהכי אמר הרי עלי תודה מן החולין נתחייב הכל מן החולין דכל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין וכי הדר ואמר לחמה מן המעשר לא מצי הדר ביה ואפילו חוך כדי דיבור דלא

מבעיה לבית שמחי דהמרי בגמ' גבי הריני נזיר מן הגרוגרות תפוס לשון תודה "עלי מן החולין ולחמה מן המעשר יביא ראשון אלא אפי׳ לבית הלל דחשבינן היא ולחמה מן החולין תודה ימן המעשר ליה נדר ופתחו עמו לא דמי להכא ולחמה מן החולין יביא זו יהיא ולחמה מן דבעי למיהדר ° ולא מצי מיהדר דאמירה המעשר יביא ולא יביא מחימי מעשר שני לגבוה כמסירתו להדיוט ואמרינן נמי אלא ממעות מעשר שני: גמ' אמר רב הונא בפרה בתרא דנדרים ודף פון והלכתא האומר יהרי עלי לחמי תודה מביא תודה מוד כדי דיבור כדיבור דמי חוז ממגדף ולחמה מאי מעמא מידע ידע האי גברא ועבודת כוכבים ומקדש ומגרש וגבי דלחם בלא תודה לא איקריב והאי תודה ממורת עולה ותמורת שלמים מוכח בתמורה פרק כילד מערימין (דף כה:) דבנמלך אפילו רבי יוסי מודה ולחמה קאמר והאי דקאמר לחמי תודה סוף מילתא נקט תנן תודה מן המעשר ולחמה מן דאפי' תוך כדי דבור הרי זו תמורת החולין יביא כמה שנדר שואמאי כיון דאמר עולה ס (ושלמים נמי): אמאי ביון לחמה מן החולין יביא היא ולחמה מן החולין דאמר לחמה מן החולין יביא היא ולחמה מן החולין. מימה הא לא שייך שאני התם דכיון דאמר תודה מן המעשר נעשה כאומר הרי עלי לחם לפמור תודתו הכא סוף מילתא נקט כדלעיל וי"ל דקשיא ליה דכי אמר הרי עלי לחמי של פלוני אי הכי רישא דקתני תודה מן תודה יביא תודה מן המעשר כמו החולין ולחמה מן המעשר יביא היא ולחמה האומר הרי עלי חודה מן המעשר מן החולין הכא נמי נעשה כאומר הרי עלי ולחמה מן החולין: שעמא דאמר תודה לפטור לחמו של פלוני הכי השתא תודה הא לא אמר תודה לא. מימה בשלמא לחם למיפטר תודה אתי תודה מאי קשיא ליה אין ין ה״נ דדווקא למיפטר לחם מי אתיא ת"ש האומר ההרי עלי באומר הרי עלי חודה בלא לחם תודה בלא לחם וזבח בלא נסכים כופין אותו אבל אמר לחם בלא תודה לא דהא ומביא תודה ולחמה זבח ונסכים יםעמא לעיל קא מפרש דסוף מילתא נקט אבל אם פירש בהדיא לחם בלא ראמר (4) כן אבל לא אמר תודה לא ה"ה מודה לה: 6) (תודה) היא ולחמה אע"ג דלא אמר תודה ואיידי דקא בעי למיתנא מן המעשר יביא יביא לא סגי דלא זבח בלא נסכים דלא מתני ליה נסכים בלא מייתי. יא] יש פי׳ שכתוב בהן וכי לח זכח תנא נמי תודה (כ) אמאי נדר ופתחו סגי דלא מייתי ללחם מן המעשר הא עמו הוא אמר חזקיה הא מני בית שמאי היא ודאי אם הביא לחם מן החולין תבא דאמרי תפום לשון הראשון דתנן ייהריני נזיר עליו ברכה ונראה שזה טעות סופר מן הגרוגרות ומן הדבלה ב"ש אומרים נזיר שאין אדם יכול ליישב ובמדוייקים מלאתי וכי לא סגי דלא מייתי תרוייהו ובית הלל אומרים יאינו נזיר רבי יוחנן אמר אפילו תימא בית הלל באומר אילו הייתי מן המעשר הא ודאי אם הביא שניהם מן החולין תבא עליו ברכה וכן פירש יודע שאין נודרין כך לא הייתי נודר כך אלא בקונט׳ במתני׳ כו חה לשונו תודה כך ומאי כופין דקא בעי הדר ביה תא שמע היא ולחמה מן המעשר יביא כמו האומר הרי עלי תודה בלא לחם וזבח בלא שנדר ובגמרא מפרש דהאי יביא לאו נסכים ואמרו לו הבא תודה ולחמה וזבח חובה הוא דכ"ש אם הביא שניהם מן ונסכים ואומר אילו הייתי יודע שכן לא הייתי החולין דשפיר עבד אלא אם רצה האמר:

נודר כופין אותו ואומר לו ישמור ושמעת אינו בשלמא לחזקיה ניחא ליה אלא לר' יוחנן קשיא אמר לך ר' יוחנן הא ודאי ב"ש היא מאי שמור ושמעת אמר אביי שמור הבא תודה ושמעת הבא לחמה רבא אמר שמור הבא תודה ולחמה ושמעת שלא תהא רגיל לעשות כן (תודה) ∘היא ולחמה מן המעשר יביא יביא לא סגי דלא מייתי רב נחמן ורב תםדא אמרי רצה מביא לא רצה לא יביא פיולא יביא מחימי מעשר שני אלא ממעות מעשר שני רב נחמן ורב חסדא דאמרי תרוייהו לא שנו אלא מחימי מעשר שני אבל מחימין הלקוחות ממעות מעשר שני יביא יתיב רבי ירמיה קמיה דרבי זירא ויתיב וקאמר לא שנו אלא מחימי מעשר שני אבל מחימין הלקוחות זו במעות מעשר שני יביא א"ל רבי אתה אומר כן אני אומר אפי' מחימין הלקוחות במעות מעשר שני לא יביא ואימא מעמא דידי ואימא מעמא דידך אימא מעמא דידך תודה מהיכא קא ילפת לה משלמים ושלמים

ושרבוים שלא יקח מחיעי מעשר שני. כמתה לתודתו: אבל ממעות מעשר שני מודה ולחמה: אני או אומר אפילו ש) בחיטין הלקוחין ה] ממעשר שני לא יביא. לאורך תודות: מהיכא ילפת לה. לחודתו: אביא ממעשר שני משלמים. שבאין ממעשר שני וחודה איקרי שלמים דכתיב ובשר זבח חודת שלמיו (ייקרא זו:

ואם אמר הרי עלי סודה מן החולין ולחמה מן המעשר. שני כיון דעיקר תודה הזכח אמר ו') מן החולין יביא הכל מן החולין דכיון דאמר עלי נתחייב בה והוה ליה דבר שבחובה: סודה ממעות מעשר שני ולחמה מן החולין יביא. לא מייתי זכח כמו שאמר הואיל ועיקר ה] ח) הוא למצוה לבא מן החולין והוא מן החולין כמצותה להכי לא גריר לחם בתר זבח: גב" אמר רב הונא האומר הרי עלי לחמי חודה. אף על גב החומר הדי על מולה מביח שתיהן: מוף דלח חמר תודה מביח שתיהן: מוף מילחים נחט. דכי חמר לחמי תודה

1. דכי חתנ שונה שנה דאמר תודה ולחמה: כיון ה מו החולין יכיא היא הוי כמאן דאמר מודה ולחמה: דאמר ולחמה מן החולין יכיא ולחמה מן החולין: שאני החם דאמר בפירוש תודה מן המעשר. הא דקאמר בתר הכי לחמה מן החולין נעשה כאומר הרי עלי לחם של חולין לפטור תודתו של פלוני הכא נמי נעשה כאומר הרי עלי לחמה מן החולין לפטור מודתו ש) שנדרתי להביאו מן המעשר להכי מביא לחמה מן החולין אבל לעולם היכא דאמר לחמי תודה סתם מביא נמי תודה: הכתר נמתי עודם פעם מכים מני מודם הכל מנין מודם לפעור לחמו של פלוני. (ג) דבכל ענין שנדר ') להביא מן המעשר נלא להוי מעשר גריר בתר חולין אלא] ליהוי חולין גרירא בתר המעשר ויביא החודה מן החולין תורה אור השלם ולחמה מן המעשר כמו שאמר: בשלמא לחם למיפטר חודה אחי. לנעיל דף פ.) לחם גלל חודה איכא למימר דנעשה כאומר לפטור חודתו של פלוני: אלא תודה מי אתיא למיפטר לחם. דנים נעשה כאומר לפטור לחמו של פלוני: אבל אלא לחמי אמר מודה.

אין כופין אותו להביא תודה ולחמה: דלא

מתני ליה (ד) כי אמר נסכים בלא זבח.

דאין כופין אותו להביא זבח ונסכים כדאמר (לעיל עד:) המתנדב יין מביא

ימולפו על גבי האישים: ואמאי. כופין

אותו להביא תודה ולחמה כי אמר הרי עלי

מודה בלא לחס: נדר ופחחו עמו הוא. כלומר שכשנדר חודה לאלחר ל) נתחרט

בדבר ולפי שהיה יודע שאין חודה בלא לחם נחחרט ל) כדי לסחור נדרו ¹] ואמאי כופין לקיים נדרו (ה) כ"ש. ענין אחר

ופתחו עמו שיכול לומר אני

סבור שהייתי יכול להביא חודה בלא לחם עכשיו שאיני יכול אי אפשי. מ"ר ז"ל:

תפום לשון ראשון. וכיון דאמר מודה נמחייב במודה ולחמה: מ) בים שמאי.

ון אע״פ שאמר ענין שאינו במירות כיון דאמר הרי אני מיר תפום לשון ראשון

והוי מיר: אפילו תימא בית הלל. ואמאי

אינו נדר ופתחו עמו כגון דאמר אילו

הייתי יודע שאין נודרין כך בלא לחם לא הייתי נודר אלא תודה ולחתה: () והאי כופין אוחו. דקאמרת הא דעתו לאחויי כראוי (ו)

להכי כופין אותו דקמהדר ביה ואמר איני רוצה להביא אלא כמו שנדרמי בלא לחם

כופין אותו כמו שגילה תחילה ם) שהיה

שכן. שהייתי חייב בלחמה לא הייתי נודר: בשלמא לחוקיה. דמוקים לההיא כב"ש

ומשום תפום לשון ראשון הא נמי ב"ש ומשום תפום לשון ראשון כופין אותו: אלא לרבי יוחנן. דמוקים לההיא כבית הלל

האי ודאי לאו בית הלל היא דהא נדר ופתחו הוא דקאמר אילו הייתי יודע וכו':

שמור. המלוה והבא תודה ולחמה כמלותה:

שלה מהה רגיל לעשום כך. לנדור מודה

בלא לחם: לא סגי דלא מייסי. תרוייהו מן המעשר בתמיה. כלומר אמאי קאמר

יביא שניהן דמשמע ולא מן החולין אי מייתי

מן החולין תע"ב: רלה יביא. מן המעשר:

דעתו לנדור כהוגן: אילו

הייתי יודע

נתחייב בתודה ולחמה:

הגהות הב"ח

(מ) גמ' טעמא דאמר תודה לבל: (ב) שם ואמאי נדר: וכנ. (כ) שם ואבאי מוי וכו' (ג) רש"י ד"ה הכל נמי וכו' של פלוני דבתר הכי שנדר להני להביל מן המעשר ולהוי שנ פנוני דבתר הכי שנדל להכיל מן המעשר ולהוי להכיל מן המעשר ולהוי כחולין שבדר גרילה: וכי "חי לל ממני ליה דכי וכי עדלו ענון לחל כל"ל ותיבל כ"ש נמסק: (ו) ד"ה ותיבל כ"ש נמסק: (ו) ד"ה וואל בימנו נוי) בילונ נמעור. ומאי כופין וכו' כראוי ומשגי להכי כופין:

גליון הש"ם

תום' ד"ה תודה וכו' ולא מצי מיהדר. עיין לקמן קנ ע"נ תד"ה הא מני:

שימה מקובצת

ל) יביא תודה היא: כן דאמר תודה אבל לא אמר תודה לא. וא״ת מאי פריך דלמא ה״ק אבל לא אמר תודה אלא אמר יודע ניחא דכיון דאמר אילו הייתי יודע הרי הוא כאילו אמר הרי הוא עלי לחמי תודה סתמא: ג) יביא: ולא יביא: והוא ציון במתני׳: ז) הלקוחות ממעות וכן צ״ל דן הלקוחות ממעות וכן צ"ל לקמן: 6) ועיקר מצוה הוא לקמן: 6) ועיקר מצוה הוא לבא כו' והוא לא הביא זכח:

ו) נדרו אמר בלא לחם:

ו) ב"ש סברי אע"פ שאמר מין ומין שאינן בנודות:

מן ולקוחין ממעות מעשר שו. אל מדומים הלביתים ה שני: מ) מחיטים הלקוחות ממעות מעשר שני: י] הכי נמי ואמר מהר״ם דלמה דאמרינן בסמוך דאומר אילו אם אמה הרי עלי לחם בלא
תודה הוי ליה למימר
דכופין: יש) יש פירוש רש״י
שכתוב בהן דעל תודה מן
שכתוב בהן דעל תודה מן
המעשר ולחמה מן החולין
הוא דפריך ולא סגי דלא
הוא הוא למכד מי בתוושר לע מייתי לחמה מן המעשר ולא נהירא דמאי פריך דאדרבה יביא משמע כמו שאמר לכך . נראה דפריך מן התודה דמשמע יביא כמו שאמר: